

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DELEGATURA w ŁODZI

Aleja Piłsudskiego 8
90-051 Łódź, P - 73
Tel. (0-42) 636-36-89, Fax (0-42) 636-07-12
E-mail: lodz@uokik.gov.pl

RŁO/61- 31 /07/AK

Łódź, dnia 22 maja 2007 r.

DECYZJA Nr RŁO 24/2007

Na podstawie art. 23e ust. 2 w związku z art. 23a ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jednolity Dz. U. 2005 r., Nr 244, poz. 2080, ze zm.: Dz. U. z 2006 r. Nr 157, poz. 1119; Nr 170, poz. 1217 i Nr 249, poz. 1834) i art. 131 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. z 2002 r., Nr 18, poz. 172, zm. Dz. U. z 2003 r. Nr 6, poz. 68), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów wszczętego z urzędu przeciwko Jerzemu Świerczyńskiemu zam. w Łodzi, ul. Maratońska 63 A m. 31 i Izabeli Świerczyńskiej zam. w Łodzi, ul. Maratońska 63 A m. 31 prowadzących wspólnie działalność gospodarczą pod nazwą „Almatramp” Biuro Usług Turystycznych, ul. Piotrkowska 59, 90-413 Łódź,

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działanie Jerzego Świerczyńskiego i Izabeli Świerczyńskiej polegające na stosowaniu we wzorcu umowy pn. „WARUNKI UCZESTNICTWA W IMPREZACH TURYSTYCZNYCH ORGANIZOWANYCH PRZEZ ALMATRAMP” postanowienia o następującej treści:

- „Uczestnik odpowiada za wyrządzone przez siebie szkody, za które ma obowiązek zapłacić w miejscu ich powstania z własnych środków”,

które jest tożsame z postanowieniem umowy wpisanym do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego

i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 17 kwietnia 2007 r.

Uzasadnienie

W dniach od 17 stycznia 2007 r. do 14 marca 2007 Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezes Urzędu”) przeprowadził postępowanie wyjaśniające, w ramach którego dokonał kontroli wzorców umów stosowanych przez Jerzego Świerczyńskiego i Izabelę Świerczyńską. W toku kontroli Prezes Urzędu ustalił, że Jerzy

Świerczyński i Izabela Świerczyńska stosują w „WARUNKACH UCZESTNICTWA W IMPREZACH TURYSTYCZNYCH ORGANIZOWANYCH PRZEZ ALMATRAMP” w pkt III.3. postanowienie „*Uczestnik odpowiada za wyrządzone przez siebie szkody, za które ma obowiązek zapłacić w miejscu ich powstania z własnych środków*”.

W wyniku analizy postanowień umów ustalono, że postanowienie o treści: „Uczestnik odpowiada za wyrządzone przez siebie szkody, za które ma obowiązek zapłacić w miejscu ich powstania z własnych środków” jest tożsame z postanowieniem o treści: „Uczestnicy odpowiadają za wyrządzone szkody z własnej winy, za które mają obowiązek zapłacić niezwłocznie z własnych środków w miejscu ich powstania”, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego (zwany dalej: „Rejestr”) pod pozycją 768, w dniu 3 lipca 2006 r.

W celu wyeliminowania stwierdzonych nieprawidłowości konieczne i uzasadnione było podjęcie działań administracyjnych chroniących konsumentów.

W dniu 6 kwietnia 2007 r. Prezes Urzędu wszczął z urzędu Postanowieniem Nr 1/61-31/07 postępowanie w sprawie podejrzenia stosowania przez Jerzego Świerczyńskiego i Izabelę Świerczyńską praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na stosowaniu we wzorcu umowy pn. „WARUNKI UCZESTNICTWA W IMPREZACH TURYSTYCZNYCH ORGANIZOWANYCH PRZEZ ALMATRAMP” w punkcie III.3. postanowienia o następującej treści:

- „*Uczestnik odpowiada za wyrządzone przez siebie szkody, za które ma obowiązek zapłacić w miejscu ich powstania z własnych środków*”,

które jest tożsame z postanowieniem umowy wpisanym do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego.

Prezes Urzędu zawiadomił Jerzego Świerczyńskiego i Izabelę Świerczyńską o wszczęciu postępowania w dniu 6 kwietnia 2007 r. (*dowód: karta nr 3*).

Postanowieniem nr 2/61-31/07 z dnia 6 kwietnia 2007 r. Prezes Urzędu zaliczył w poczet dowodów w prowadzonym postępowaniu dokumenty zebrane w postępowaniu wyjaśniającym t. j. pismo Jerzego Świerczyńskiego i Izabeli Świerczyńskiej z dnia 30 stycznia 2007 r., „Zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej” Jerzego Świerczyńskiego, „Zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej” Izabeli Świerczyńskiej, wzór umowy „Umowa – Zgłoszenie Udziału w Imprezie wraz „WARUNKAMI UCZESTNICTWA W IMPREZACH TURYSTYCZNYCH ORGANIZOWANYCH PRZEZ ALMATRAMP” (*dowód: karty nr 5 -9*), o czym zawiadomił Jerzego Świerczyńskiego i Izabelę Świerczyńską w dniu 6 kwietnia 2007 r. (*dowód: karta nr 11*).

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów Jerzy Świerczyński i Izabela Świerczyńska poinformowali, że wykreślili z umowy kwestionowane przez Prezesa Urzędu postanowienie oraz, że na nowy sezon turystyczny nie były zawierane umowy z konsumentami z ww. postanowieniem. Na dowód powyższego twierdzenia przedłożyli nowe „WARUNKI

UCZESTNICTWA W IMPREZACH TURYSTYCZNYCH ORGANIZOWANYCH PRZEZ ALMATRAMP” (dowód: karta nr 12).

Prezes Urzędu ustalił następujący stan faktyczny:

Jerzy Świerczyński i Izabela Świerczyńska są osobami fizycznymi wpisanymi do Ewidencji Działalności Gospodarczej prowadzonej przez Prezydenta Miasta Łodzi. Jerzy Świerczyński wpisany jest do ewidencji działalności gospodarczej pod numerem ewidencyjnym 52204 a Izabela Świerczyńska wpisana jest do ww. ewidencji pod numerem ewidencyjnym 52203. Prowadzą oni działalność gospodarczą na podstawie ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2004 r., Nr 173, poz. 1807, ze zm. – zwana dalej: „ustawa o swobodzie działalności gospodarczej”) oraz ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (tekst jednolity: Dz. U. 2004 r. Nr 223 poz. 2268, ze zm.).

Przedmiotem działalności Jerzego Świerczyńskiego i Izabeli Świerczyńskiej jest świadczenie usług turystycznych. Prowadzą oni wspólnie działalność gospodarczą pod nazwą „Almatramp” Biuro Usług Turystycznych, ul. Piotrkowska 59, 90-413 Łódź.

W swojej działalności Jerzy Świerczyński i Izabela Świerczyńska stosują przy zawieraniu umów na świadczenie usług turystycznych wzorzec umowy pn. „Umowa – Zgłoszenie Udziału w Imprezie”, której integralną część stanowią „WARUNKI UCZESTNICTWA W IMPREZACH TURYSTYCZNYCH ORGANIZOWANYCH PRZEZ ALMATRAMP” (dowód: karta nr 9). Dokument ten stanowi wzorzec umowy w rozumieniu art. 384 § 1 k.c. Przedsiębiorcy określili w nim jednostronnie warunki świadczenia usługi turystycznej. Wzorzec ten został przygotowany z góry, przed zawarciem umowy i zawiera gotowe postanowienia, na treść których konsument nie ma wpływu.

We wskazanym powyżej wzorcu umowy Jerzy Świerczyński i Izabela Świerczyńska ustalili jednostronnie postanowienie o treści: „*Uczestnik odpowiada za wyrządzone przez siebie szkody, za które ma obowiązek zapłacić w miejscu ich powstania z własnych środków*”.

Ponadto ustalono, że Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów”) w wyroku z dnia 23 lutego 2006 r. (sygnatura akt XVII AmC 6/05) uznał za niedozwolone postanowienie umowy o treści: „Uczestnicy odpowiadają za wyrządzone szkody z własnej winy, za które mają obowiązek zapłacić niezwłocznie z własnych środków w miejscu ich powstania”. Postanowienie to zostało wpisane do Rejestru pod pozycją nr 768, w dniu 3 lipca 2006 r.

Jerzy Świerczyński i Izabela Świerczyńska w dniu 30 stycznia 2007 r. przedstawili nowy wzór umowy, który nie zawierał kwestionowanego przez Prezesa Urzędu postanowienia oraz oświadczyli, że na nowy sezon turystyczny nie podpisywali umów, które zawierałyby ww. postanowienie.

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jednolity Dz. U. 2005 r., Nr 244, poz. 2080, ze zm.: Dz. U. z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, Dz. U. z 2006 r. Nr 170, poz. 1217 i Dz. U. z 2006 r. Nr 249, poz. 1834 - zwana dalej: „ustawa o okik”) przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów. Przepis art. 23a ust. 2 ustawy o okik zawiera otwarty katalog działań stanowiących praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów. Ustawodawca wskazuje w tym przepisie, iż praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do Rejestru.

Stwierdzenie praktyki określonej w art. 23a ust. 1 i ust. 2 ustawy o okik wymaga wykazania, że spełnione zostały łącznie trzy przesłanki:

- 1) działanie przedsiębiorcy,
- 2) noszące znamiona bezprawności,
- 3) godzące w zbiorowy interes konsumentów.

Ad 1)

Jerzy Świerczyński i Izabela Świerczyńska są przedsiębiorcami w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy o okik. Zgodnie z tym przepisem pod pojęciem przedsiębiorcy – rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 101, poz. 1178; z 2000 r. Nr 86, poz. 958 i Nr 114, poz. 1193; z 2001 r. Nr 49, poz. 509, Nr 67, poz. 679, Nr 102, poz. 1115 i Nr 147, poz. 1643; z 2002 r. Nr 1, poz. 2, Nr 115, poz. 995 i Nr 130, poz. 1112; z 2003 r. Nr 86, poz. 789, Nr 128, poz. 1176 i Nr 217, poz. 2125; z 2004 r. Nr 54, poz. 535, Nr 91, poz. 870 i Nr 173, poz. 1808; z 2006 r. Nr 144, poz. 1043). Zgodnie z art. 66 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2004 r. Nr 173, poz. 1808), ustawa z dnia 19 listopada 1999 r. Prawo działalności gospodarczej straciła moc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2004 r. Nr 173, poz. 1807 ze zm.). Z kolei, przepis art. 86 tej ustawy stanowi, że ilekroć w obowiązujących przepisach jest mowa o przepisach ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. - Prawo działalności gospodarczej, należy przez to rozumieć właściwe przepisy ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna nie będąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Ponadto artykuł 4 ust 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej podaje, że za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej.

Jerzy Świerczyński i Izabela Świerczyńska posiadają zdolność prawną i zdolność do czynności prawnych oraz są zaewidencjonowani w ewidencji działalności gospodarczej, prowadzonej przez Prezydenta Miasta Łodzi (*dowód: karty nr 7-8*). Tym samym Jerzy Świerczyński i Izabela Świerczyńska są przedsiębiorcami w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy o okik.

W związku z tym pierwsza przesłanka art. 23a ust. 1 i ust. 2 ustawy o okik została spełniona.

Ad 2)

Bezprawność jest to sprzeczność zachowania z przepisami prawa oraz z zasadami współżycia społecznego. Chodzi więc o sprzeczność z szeroko rozumianym porządkiem prawnym jako całością. Pojęcie porządek prawny obejmuje nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej, a także nakazy i zakazy wynikające z norm moralnych i obyczajowych określanych jako zasady współżycia społecznego. Bezprawność jest czynnikiem o charakterze obiektywnym, niezależnym od wystąpienia szkody, czy od zamiaru podmiotu dopuszczającego się działań bezprawnych. Przy ocenie bezprawności rozważenia wymaga kwestia, czy czyn był zgodny, czy też niezgodny z obowiązującymi zasadami porządku prawnego tj. normami prawa powszechnie obowiązującego a także z nakazami i zakazami wynikającymi z zasad współżycia społecznego.

Jak zostało wykazane powyżej, przepis art. 23a ust. 2 ustawy o okik zawiera przykładowy katalog praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Stosownie do ww. przepisu, za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do Rejestru.

Na mocy art. 479⁴⁵ k.p.c. Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest obowiązany przysłać Prezesowi Urzędu odpis każdego prawomocnego wyroku uwzględniającego powództwo o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone. Na podstawie takich wyroków, Prezes Urzędu jest zobowiązany do prowadzenia rejestru postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone, stosownie do art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. Przepis art. 479⁴⁵ § 3 k.p.c. ustanawia zasadę jawności Rejestru. Jawność Rejestru oznacza, że jest on dostępny dla każdego zainteresowanego, czyli każdy ma do niego prawo wglądu. Skutkiem formalnej jawności Rejestru jest niemożność zasłaniania się nieznaną dla dokonanych w nim wpisów. W Rejestrze tym przytacza się treść postanowień wzorców umowy uznanych przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone.

Wpisanie postanowienia do Rejestru, oznacza, że od tej chwili postanowienia te są zakazane we wszystkich wzorcach umów. Zakaz stosowania postanowień wpisanych do Rejestru dotyczy nie tylko tego przedsiębiorcy, przeciwko któremu zapadł wyrok w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, lecz również innych przedsiębiorców z danej branży. Za takim ujęciem przemawia podstawowy cel postępowania w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, jakim jest usunięcie z obrotu postanowień, które Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za niedozwolone. Chodzi bowiem o to, by konsumenci nie byli narażeni na te postanowienia w przyszłości w umowach zawieranych z innymi przedsiębiorcami. Ponadto, zdaniem Prezesa Urzędu, zakaz stosowania niedozwolonych postanowień wpisanych do ww. rejestru dotyczy także postanowień podobnych. Przedsiębiorcy stosują bowiem postanowienia, których istota jest taka sama, lecz konstrukcja gramatyczna, szyk wyrazów w zdaniu są różne. W związku z tym, zakazane jest też stosowanie postanowienia, którego zakres jest tożsamy z zakresem postanowienia wpisanego do Rejestru. Nie jest konieczna dokładna, literalna identyczność tych postanowień.

Stanowisko Prezesa Urzędu znajduje uzasadnienie w orzecznictwie. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 lipca 2006 r. (Sygn. akt III SZP 3/06) wskazał, iż stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do Rejestru może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Sąd Najwyższy uznał również, iż jeżeli Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uzna określoną klauzulę za niedozwoloną w wyniku przeprowadzonej kontroli abstrakcyjnej i zostanie ona wpisana do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c., praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 23a ust. 2 ustawy o okik dopuszcza się każdy z przedsiębiorców, który wprowadza do stosowanych klauzul zmiany o charakterze

kosmetycznym, polegające np. na przestawieniu szyku wyrazów lub zmianie użytych wyrazów, jeżeli zmiany te nie prowadzą do zmiany istoty postanowienia.

W ocenie Prezesa Urzędu stosowanie przez Jerzego Świerczyńskiego i Izabelę Świerczyńską we wzorcu umowy pn. „WARUNKI UCZESTNICTWA W IMPREZACH TURYSTYCZNYCH ORGANIZOWANYCH PRZEZ ALMATRAMP” w punkcie III.3. postanowienia o treści: „*Uczestnik odpowiada za wyrządzone przez siebie szkody, za które ma obowiązek zapłacić w miejscu ich powstania z własnych środków*” jest tożsame zarówno co do celów jak i skutków, z postanowieniem wpisanym do Rejestru pod pozycją 768.

Kwestionowane postanowienie stosowane przez Jerzego Świerczyńskiego i Izabelę Świerczyńską przewiduje, że niezależnie od stopnia zawinienia uczestnik imprezy turystycznej jest zobowiązany w trakcie imprezy do zapłaty za wyrządzone przez siebie szkody. Następstwem takiego żądania może być niemożność dalszego korzystania z imprezy przez konsumenta, z powodu braku środków pieniężnych. Natomiast wszelka odpowiedzialność odszkodowawcza Jerzego Świerczyńskiego i Izabeli Świerczyńskiej rozpoczyna się dopiero po zakończeniu imprezy w następstwie pozytywnego rozpatrzenia reklamacji. Tym samym postanowienie to nierównorzędnie określa prawa i obowiązki organizatora imprezy turystycznej i uczestnika imprezy – konsumenta, rażąco naruszając interesy konsumenta.

Tożsamym celem tj. określeniu w sposób nierównorzędny praw i obowiązków umowy przez organizatora usług turystycznych, rażąco naruszając interesy konsumenta, ma służyć postanowienie wpisane do Rejestru pod pozycją 768 „*Uczestnicy odpowiadają za wyrządzone szkody z własnej winy, za które mają obowiązek zapłacić niezwłocznie z własnych środków w miejscu ich powstania*”.

Porównanie kwestionowanego zapisu „Uczestnik odpowiada za wyrządzone przez siebie szkody, za które ma obowiązek zapłacić w miejscu ich powstania z własnych środków” i postanowienia umieszczonego w Rejestrze pod numerem 768 dowodzi, że ich treść jest podobna i w sposób na tyle tożsamy kształtuje prawa i obowiązki konsumenta, iż można przyjąć, że oceniane postanowienie umowy mieści się w hipotezie zakazanych postanowień umowy. Postanowienie wskazane w sentencji decyzji oraz postanowienie wpisane do Rejestru mogą zostać uznane za tożsame co do celu i skutku. Każde z tych postanowień określa w sposób nierównorzędny prawa i obowiązki uczestników umowy o świadczenie usług turystycznych, w zakresie odpowiedzialności za wyrządzone szkody, rażąco naruszając interesy konsumenta .

Konsekwencją stosowania przez Jerzego Świerczyńskiego i Izabelę Świerczyńską postanowienia wpisanego do Rejestru jest wprowadzenie do wzorca umowy o świadczenie usług turystycznych pn. „WARUNKI UCZESTNICTWA W IMPREZACH TURYSTYCZNYCH ORGANIZOWANYCH PRZEZ ALMATRAMP” postanowienia bezwzględnie zakazanego. Stosownie bowiem do art. 479⁴² § 1 k.p.c., Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekając o uznaniu postanowień wzorca umowy za niedozwolone, jednocześnie zakazuje ich wykorzystywania. Sąd Najwyższy w cytowanej powyżej uchwale zaakceptował stanowisko, zgodnie z którym, wpis postanowienia wzorca umowy do rejestru skutkuje tym, że zakazane jest posługiwanie się wpisaną klauzulą we wszystkich wzorcach umów, pod rygorem sankcji z art. 58 k.c.

Tym samym, w ocenie Prezesa Urzędu, stosowanie przez Jerzego Świerczyńskiego i Izabelę Świerczyńską we wzorcu umowy o świadczenie usług turystycznych pn. „WARUNKI UCZESTNICTWA W IMPREZACH TURYSTYCZNYCH

ORGANIZOWANYCH PRZEZ ALMATRAMP” postanowienia wskazanego w sentencji decyzji jest bezprawne.

W związku z powyższym, stwierdza się, że druga przesłanka art. 23a ust. 1 i ust. 2 ustawy o okik została spełniona.

Ad 3)

Przepisy ustawy o okik nie definiują pojęcia zbiorowego interesu konsumentów. Przepis art. 23a ust. 1 ustawy o okik stanowi jedynie, że nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów. Z całą pewnością mamy do czynienia ze zbiorowym interesem konsumentów, gdy działanie przedsiębiorcy dotyczy, bądź może dotyczyć nieograniczonej liczby konsumentów, których nie da się zindywidualizować. W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z naruszeniem praw nieograniczonej i nieokreślonej liczby konsumentów, którzy zapoznali się, bądź mogli zapoznać się z wzorcem umowy o świadczenie usług turystycznych i zawarli, bądź mogli zawrzeć umowę na świadczenie tych usług z Jerzym Świerczyńskim i Izabelą Świerczyńską. Oferta świadczenia usług turystycznych jest adresowana do z góry nieokreślonej liczby konsumentów. Z oferty tej skorzystali już konsumenci decydując się na wybór oferty Jerzego Świerczyńskiego i Izabeli Świerczyńskiej w sezonie zimowym, ale z tych usług w każdej chwili mogą skorzystać w sezonie letnim inni konsumenci mieszkający na terenie Łodzi. Krąg osób, który został już dotknięty stosowaną praktyką i który taką praktyką może zostać dotknięty jest nieograniczony i niemożliwy z góry do określenia ani zidentyfikowania.

Stosowanie przez Jerzego Świerczyńskiego i Izabelę Świerczyńską zarzucanej praktyki wobec nieograniczonej liczby konsumentów wypełnia przesłankę naruszenia zbiorowego interesu konsumentów. Nie ma tutaj żadnych wątpliwości, że bezprawne działanie przedsiębiorcy nie dotyczy interesów poszczególnych osób, których sprawy mają charakter jednostkowy, indywidualny, lecz mogą naruszać uprawnienia nieograniczonego kręgu konsumentów, których sytuacja jest identyczna i wspólna dla całej grupy faktycznych lub potencjalnych kontrahentów.

W związku z tym stwierdza się, że trzecia przesłanka art. 23a ust. 1 i ust. 2 ustawy o okik została spełniona.

W toku postępowania Jerzy Świerczyński i Izabela Świerczyńska oświadczyli, że przed sezonem letnim w 2007 r. nie zawierali we własnym imieniu umów o świadczenie usług turystycznych (*karta nr 12*). Natomiast, w dniu 17 kwietnia 2007 r. przedstawili nowy wzór umowy, który nie zawierał kwestionowanego przez Prezesa Urzędu postanowienia. Tym samym należy przyjąć, że z chwilą wykreślenie z wzorca umowy „WARUNKI UCZESTNICTWA W IMPREZACH TURYSTYCZNYCH ORGANIZOWANYCH PRZEZ ALMATRAMP” ww. postanowienia Jerzy Świerczyński i Izabela Świerczyńska zaprzestali stosowania niedozwolonych praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, to jest z dniem 17 kwietnia 2007 r.

Zgodnie z art. 23 e ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie wydaje się decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującej zaniechanie jej stosowania, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania tej praktyki. W niniejszej sprawie Prezes Urzędu stwierdził, że Jerzy Świerczyński i Izabela Świerczyńska stosowali praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów oraz, że zaprzestali ich stosowania z dniem 17 kwietnia 2007 r. W takim przypadku zastosowanie znajduje przepis art. 23 e ust. 2 ustawy o okik, na mocy którego wydaje się decyzję stwierdzającą, że

przedsiębiorca stosował praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów oraz, że zaniechał ich stosowania.

W dniu 21 kwietnia 2007 r. weszła w życie ustawa z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331) na podstawie której straciła moc ustawa z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jednolity Dz. U. 2005 r., Nr 244, poz. 2080, ze zm.: Dz. U. z 2006 r. Nr 157, poz. 1119; Nr 170, poz. 1217 i Nr 249, poz. 1834). Jednakże zgodnie z art. 131 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331) do postępowań wszczętych przed dniem 21 kwietnia 2007 r. stosuje się przepisy ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

Wobec powyższego, Prezes Urzędu orzekł jak w sentencji.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy o okik w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Łodzi.

Z upoważnienia
Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów
Dyrektor Delegatury w Łodzi

Iwona Bielska

Otrzymuje:

1. Jerzy Świerczyński,
ul. Maratońska 63 A m. 31
94-007 Łódź
2. Izabela Świerczyńska
ul. Maratońska 63 A m. 31
94-007 Łódź